

- створення та модернізація логістичної інфраструктури, яка включає створення сучасних вантажних терміналів та сортувальних центрів, модернізацію транспортних засобів та обладнання;
- автоматизація виробничих процесів у сортувальних центрах (терміналах);
- залучення кваліфікованих фахівців, які на високому рівні орієнтуються в сучасних принципах організації логістичних схем просування матеріальних, інформаційних та фінансових потоків;
- впровадження інформаційних систем для відстеження логістичних ланцюжків і процесу транспортування, оптимізації внутрішніх операцій та раціонального використання засобів праці, виробничих площ;
- розробка нових маршрутів, створення прямих маршрутів на ключових напрямках, зменшення кількості транзитних пунктів, через які проходить вантаж, надання послуг за схемою «door to door» (від дверей – до дверей);
- створення для клієнтів можливості власноруч вибирати час та місце отримання вантажу, а також якісне інформаційне супроводження процесу виконання замовлення;
- диверсифікація послуг, що включає митно-брокерські послуги, страхування вантажів, юридичні послуги оформлення вантажів, надання кваліфікованих консультацій та ін.

Таким чином, виконуючи перераховані вище шляхи підвищення ефективності і відповідно збільшення конкурентоспроможності компанії, якість наданих послуг буде цілком відповідати сучасним вимогам клієнтів.

ДОСЛІДЖЕННЯ СУТНОСТІ ПОНЯТТЯ «ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО» ТА ПЕРЕДУМОВИ ЙОГО ВПРОВАДЖЕННЯ НА ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ

*Волощук І.В., аспірант кафедри інноватики та управління,
ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет»,
м. Маріуполь, Україна*

Різноманітні форми державно-приватного партнерства успішно застосовуються в усіх галузях економіки. В рамках ДПП реалізуються

проекти з будівництва й утримання шкіл, доріг, мостів, громадських місць, лікарень, інфраструктури водопостачання, водовідведення і електропостачання, аеропортів, громадського транспорту і всіх інших ключових компонентів сучасної цивілізації.

В Україні процес партнерських відносин держави та приватного сектору знаходяться на початковій стадії, не сформовано чіткого механізму взаємодії, законодавча база не відповідає сучасним світовим стандартам, відсутнє інформаційне забезпечення, що суттєво зменшує шанси на успішне залучення приватних інвестицій. Це зумовлює необхідність наукового обґрунтування сутності державно-приватного партнерства як форми інституціональної взаємодії державної влади з бізнесом, його ролі в розвитку суспільства, форм і способів реалізації.

Державно-приватне партнерство (ДПП) - одна з форм взаємодії державного і приватного секторів економіки, коли держава і бізнес об'єднуються для реалізації масштабних суспільно значущих проектів. Необхідність об'єднання зусиль держави і приватних інвесторів визначається нестачею бюджетних коштів, що особливо актуально для України, високими ризиками інвестування і неможливістю передачі деяких об'єктів у приватну власність у зв'язку з їх економічним та соціальним значенням.

Згідно з визначенням Європейської комісії, запропонованим у 2003 році, державно-приватне партнерство можна охарактеризувати як передання приватному сектору частини повноважень, відповідальності та ризиків щодо реалізації інвестиційних проектів, які традиційно впроваджувалися чи фінансувалися публічним сектором.

Найбільш поширеним є визначення державно-приватного партнерства як такої системи співробітництва, у якій розподіляються ризики між партнерами за принципом кращої спроможності їх нейтралізувати, а також існує узгоджений підхід до поділу винагород.

Міжнародною групою науковців (Богдан Винницький (Канада) Мирослава Лендзел (Україна) Богдан Онищук (Канада) Петер Сегварі (Угорщина)) у колективній монографії «Досвід та перспективи впровадження державно-приватних партнерств в Україні та за кордоном» приводять визначення державно-приватного партнерства як систему відносин між органом публічної влади (управління) та приватною організацією, у яких приватній організації надається більша роль у плануванні, фінансуванні та реалізації певної послуги для населення, аніж при використанні традиційних процедур

співпраці (наприклад, тендеру), і менше, аніж при використанні механізму приватизації. При цьому захист державних і комунальних інтересів гарантується через інституційні основи, положення нормативних актів та укладених договорів [1].

Згідно зі Законом України 2404-17 від 02.12.2012 року Про державно-приватне партнерство:

«Державно-приватне партнерство - співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, або фізичними особами - підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими законодавчими актами.

Особливості участі на стороні приватного партнера декількох осіб у конкурсах на визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства визначаються Кабінетом Міністрів України.

Таким чином, можна узагальнити, що державно-приватне партнерство – довгострокова угода між приватною та державною стороною для забезпечення населення активом або послугою, за якою державна сторона поділяє визначені угодою ризики та винагороду із приватним партнером.

До ознак державно-приватного партнерства належать:

- забезпечення вищих техніко-економічних показників
- ефективності діяльності, ніж у разі здійснення такої діяльності державним партнером без залучення приватного партнера;
- довготривалість відносин (від 5 до 50 років);
- передача приватному партнеру частини ризиків у процесі здійснення державно-приватного партнерства;
- внесення приватним партнером інвестицій в об'єкти партнерства із джерел, не заборонених законодавством [2].

Об'єднання фінансових ресурсів приватного і державного сектору дозволяє вирішувати соціально-економічні проблеми більш ефективно, оскільки отримують переваги і бізнес, і держава. Зрештою це служить підвищенню якості життя населення і посиленню конкурентоспроможності економіки. Держава і приватний сектор мають свої спеціалізації діяльності при об'єднанні яких формується ця кооперація і створюється ефект синергії.

Процес об'єднання фінансових ресурсів держави і приватного сектору є вимушеним та вкрай необхідним внаслідок нестачі державних фінансових ресурсів на вирішення негайних соціально-економічних проблем у галузі інфраструктури та житлово-комунального господарства.

З точки зору держави об'єднання фінансових ресурсів державного та приватного секторів дозволяє вирішувати цілий ряд важливих завдань: підвищення ефективності розбудови і управління інфраструктури; максимізація позитивного ефекту від вкладених ресурсів; витрачання державних фінансових ресурсів в сучасних умовах задля їх економії в майбутньому; концентрація інвестицій у ключових для суспільства проектах; передача значної частини ризиків до приватного сектора; стимулювання інноваційної діяльності через механізми конкуренції.

Слід зазначити що ДПП дозволяє істотно збільшити шанси на успішну реалізацію проектів. Об'єднання ресурсів і справедливий розподіл ризиків між сторонами партнерства дозволяють активно залучати інвестиції для реалізації суспільно і соціально значущих проектів, багато з яких навряд чи могло бути реалізованим без об'єднання зусиль приватного і державного секторів.

Не зважаючи на те, що державно-приватне партнерство визначено серед ключових механізмів реалізації політики модернізації економіки України та вирішення важливих соціально-економічних проблем, суттєвою перешкодою, особливо на регіональному та місцевому рівнях, залишається відсутність кадрового забезпечення із відповідним рівнем методологічної та методичної підготовки. Діяльність працівників структурних підрозділів, які відповідають за сферу інвестиційної діяльності, спрямована, насамперед, на перерозподіл бюджетних коштів, виділених на інвестиційну діяльність, а не на створення сприятливих умов для залучення приватного капіталу в реальний сектор економіки.

Дослідження умов механізму реалізації програм державно-приватного партнерства дозволяє зробити певні висновки про необхідність впровадження наступних заходів його активного застосування:

- закріплення принципів ДПП у державних і регіональних стратегіях соціально-економічного розвитку держави та регіонів;
- створення сприятливого інституційного середовища ДПП;
- розробка і удосконалення його нормативно-правової бази; забезпечення державної підтримки і гарантій держави партнерам з приватного сектору;

– створення державного органу з питань ДПП, а також інститутів громадянського суспільства, необхідних для його діяльності (об'єднань, асоціацій, союзів, експертних і консультативних комітетів);

– запровадження публічного контролю за виконанням договірних зобов'язань всіма учасниками-партнерами [3].

В майбутньому для розвитку методологічного забезпечення ДПП необхідно дослідити прийнятні види та моделі співробітництва а також дослідити його правове забезпечення.

Список літератури:

1. Винницький Б. Досвід та перспективи впровадження державно-приватних партнерств в Україні та за кордоном / Б. Винницький, М. Лендшел, Б. Онищук, П. Сегварі. – К.: «К.І.С.», 2008. – 146 с.

2. Закон України «Про державно-приватне партнерство» від 01.07.2010 №2404-VI// Офіційний вісник України від 09.08.2010 - 2010 р., № 58, стор. 17, стаття 1988, код акту 52182/2010 (з подальшими змінами і доповненнями).

3. Павлюк К.В. Сутність і роль державно-приватного партнерства в соціально-економічному розвитку держави / К.В. Павлюк, С.М. Павлюк // Наукові праці КНТУ. Економічні науки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kntu.kr.ua/doc/zb_17_ekon/stat_17/02.pdf

КОНЦЕПТУАЛЬНА СХЕМА ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЙ РОЗВИТКУ МАШИНОБУДІВНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Побережний Р.О., асистент кафедри організації виробництва та управління персоналом, НТУ «ХПІ», м. Харків, Україна

Сьогодні, в умовах невизначеності та мінливості зовнішнього середовища особливої уваги заслуговує впровадження найбільш дієвих та ефективних методичних підходів щодо стратегічного управління розвитком сучасного машинобудівного підприємства.

Аналіз основних соціально-економічних показників України та аналіз господарчої діяльності 18 машинобудівних підприємств Харківської області виявив ряд недоліків та проблем у їх функціонуванні та розвитку, що обумовлено невирішеними суперечностями та протиріччями як в українській